

Nhớ Mông Lung

Xuân Diệu

Muôn ngàn thương nhớ tới bên tôi,
Tôi tới bên cây lặng lẽng ngồi
Ánh sáng vẩn vương chiều uest oải,
Sắc hè bông phượng rớt từng đôi

Sắc hạ rung rinh bốn phía hè...
Hồn ai hiu hắt lá xanh tre ?
Dịu dàng như có, như không có,
Biển ở xa xăm gởi gió về

Hương ngây tội lỗi rải mơ màng
Da thịt du dương của những nàng
Tên tuổi mờ bay, thân chẳng định,
Mắt buồn đâu đã khép trong sương.

Có ai nhớ đến giữa lòng tôi
Phong cảnh trăm năm, buồn vạn đời
Trong gió ? Trong mây ? Trong nắng ngả ?
Từ đâu đưa lại tiếng chơi vơi !

Mà nhớ điều chi ? Hay nhớ ai ?
Cũng không biết nữa- Nhớ nhung hoài
Những trời xa lắm, xưa, xưa quá,
Đến nỗi trong lòng sắc đã phai